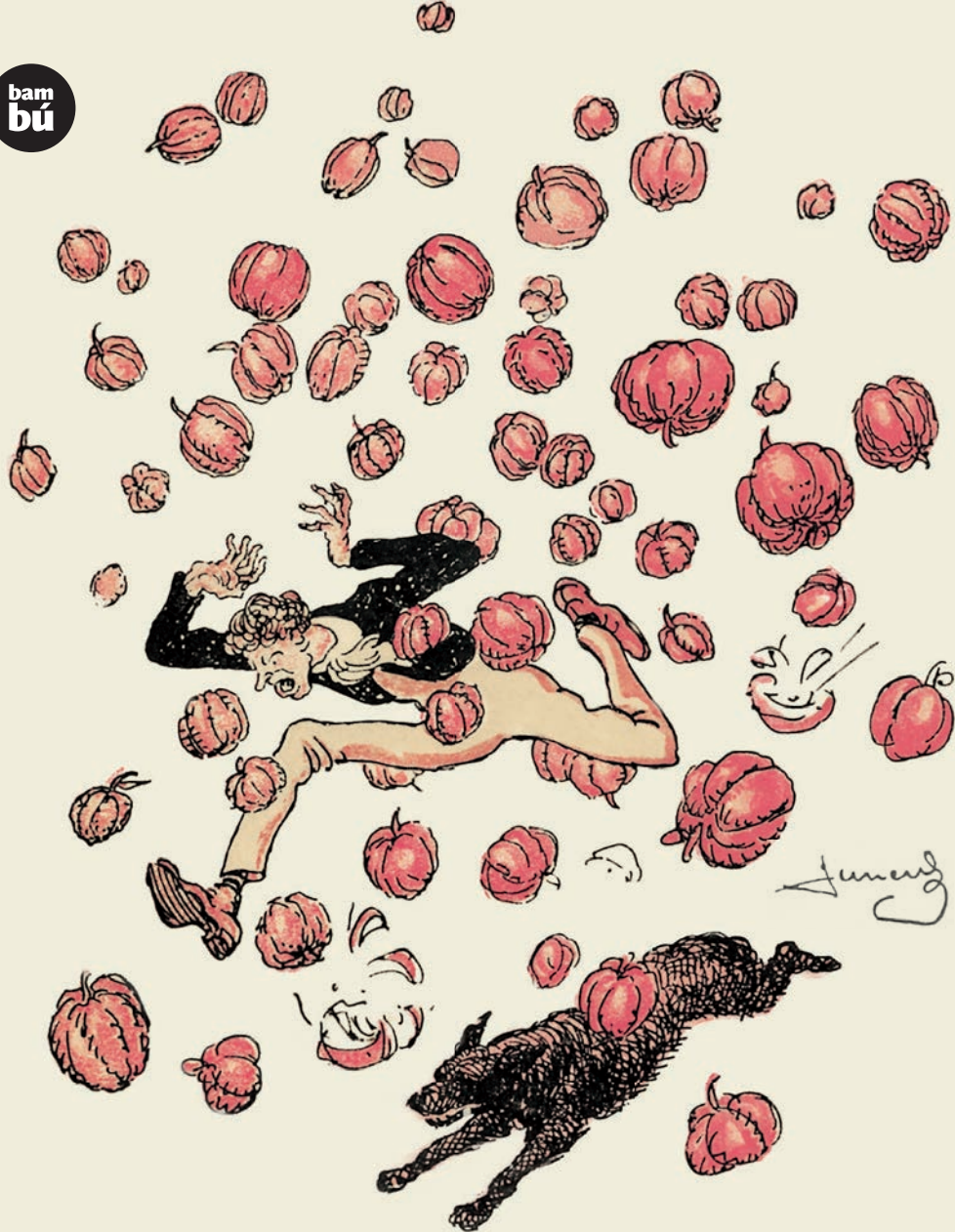

bam
bú

Aventures extraordinàries d'en
MASSAGRAN

Josep Maria Folch i Torres

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 1910, hereus de Josep Maria Folch i Torres,
pel text

© 1910, hereus de Joan Junceda, per totes les
il·lustracions

© 2018, Editorial Casals, SA, per aquesta
edició

Casp, 79 – 08013 Barcelona

Tel.: 902 107 007

editorialbambu.com

bambulector.com

Coordinació editorial: Jordi Martín Lloret
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2018

ISBN: 978-84-8343-544-1

Dipòsit legal: B-30035-2017

Printed in Spain

Imprès a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Aventures extraordinàries d'en
MASSAGRAN

Història completa i detallada
de les trifulgues, peripècies
i desoris d'un noi de casa bona.

En Massagran té fal·leres

En un joliu indret de la costa hi havia un poble, bonic i blanc com una coloma. En aquest poble bonic i blanc hi havia una casa blanca, també, i també bonica, i en aquesta casa hi vivien un pare i una mare que eren molt feliços, perquè tenien un fill.

Aquell fill es deia Massagran, i no perquè fos més gran que els altres, sinó perquè així li havia posat el seu padrí, que era un home molt estrofolari i bromista.

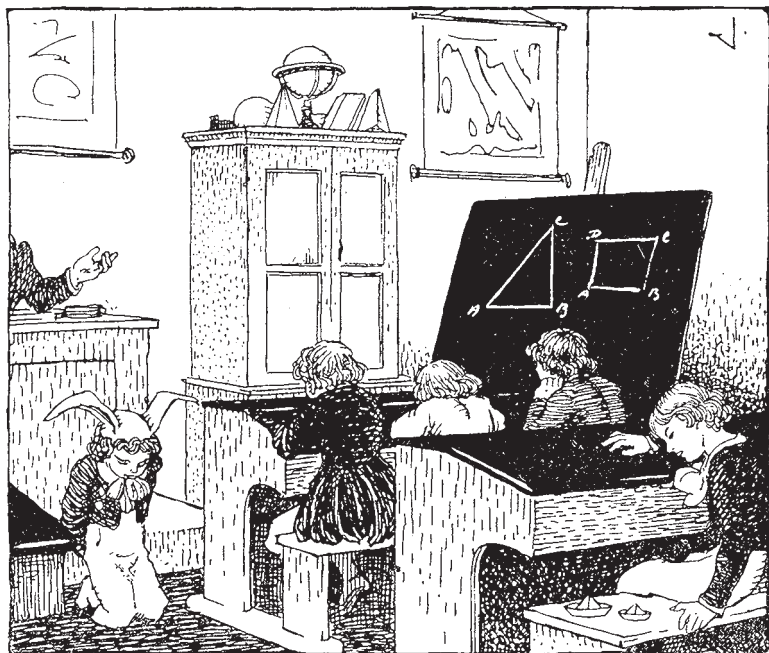
Com que el pare d'en Massagran era empleat de Duanes i guanyava una bona mesada, mai no li faltaven caramels, confitures i joguines.

Però més que caramels i confitures li agradaven les joguines, i, entre aquestes, tenia especial predilecció per les barquetes; així és que cada any els Reis rebien la mateixa carta: «Em faran la mercè de portar-me una barqueta com la de l'any passat, i, si pot ésser, un xic més grossa».

I els Reis la hi duïen de bon grat, i en Massagran s'hi divertia molt fent-la navegar en els clots de la platja que el mar empena.

Amb aquests jocs va passar en Massagran els primers anys de la seva vida. A estudi, també hi anava, però com que en lloc d'escoltar el mestre s'entretenia fent vaixells de paper, i tenia el cap a la platja, va anar creixent amb poca ciència, però amb molta afecció per les coses del mar.

Quan en va ésser hora, el seu pare el cridà a comptes i li va dir que era cosa de pensar un xic en l'esdevenidor; que ja era un home i que triés carrera.

...s'entretenia fent vaixells de paper...

En Massagran no va gosar dir la que ell en veritat desitjava, i va respondre que ja s'ho pensaria.

El seu pare, tot i que li donava a triar, hauria estat molt content que el seu noi hagués triat la carrera de metge, però en Massagran no estava per estudis, perquè tenia falleres. I les falleres que tenia, i que tantes amargors li van fer passar durant el curs de la seva vida, plena de peripècies com mai n'hi hagi hagut una altra, eren les més absurdes que un hom es pugui imaginar.

Figureu-vos que en Massagran volia navegar. Les seves dèries de noi, en lloc de deixar-lo, havien anat creixent a me-

sura que ell creixia. Es passava les hores millors a la vora del mar, i quan veia passar un vaixell sentia que el seu cor se n'hi anava.

Veure països nous, gent estranya, costums desconeguts: heus aquí el desig fervent d'en Massagran.

I així ho va confessar un dia al seu pare, el qual, el mateix que la mare, en va tenir un gran disgust; i el va sermonejar tant com va poder, però inútilment, perquè en Massagran era tossut com una rella. Ell no escoltava res: ni reflexions ni amenaces. Volia navegar, i ja estava dit.

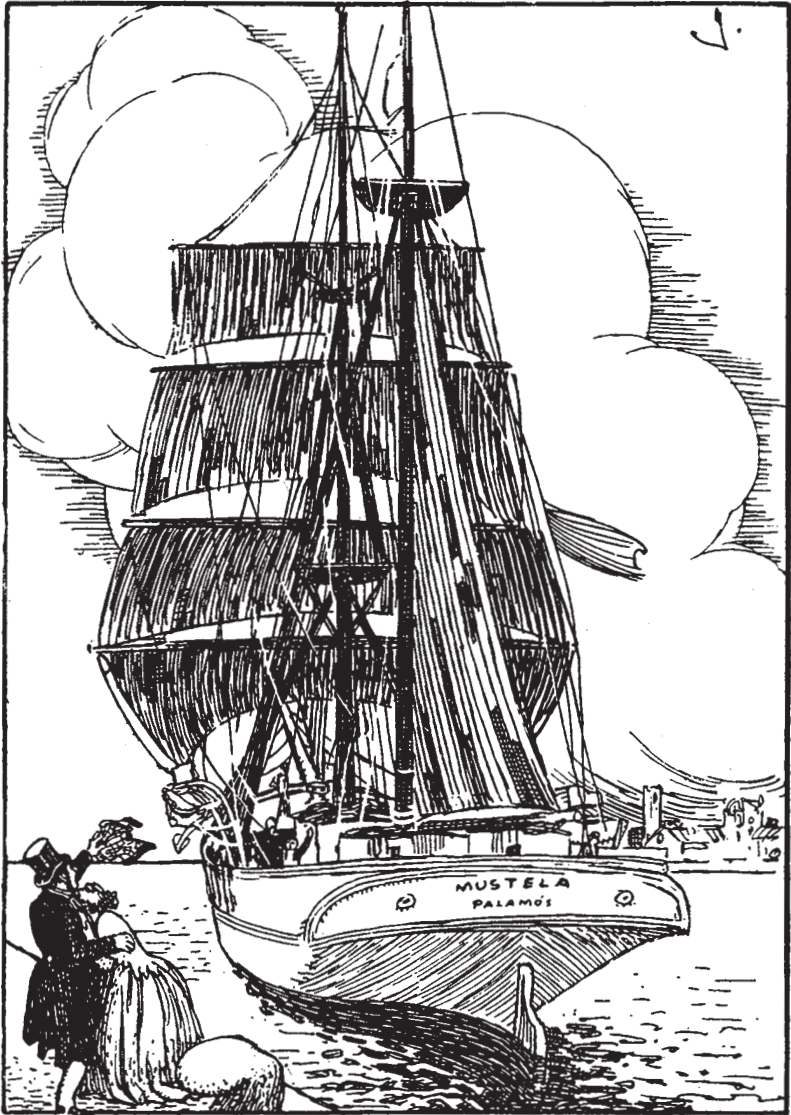
Ah, i no us cregueu que el navegar d'aquelles èpoques (perquè tot això passava en el temps de la reina Maria Castanya) fos com el d'ara.

Oh, ara rai! Anar en vapor és una delícia... per als qui no es maregen; mentre que abans, ja us dic jo que calia tenir el cap a can Pistras per a donar-se a una professió tan perillosa i tan exposada als pitjors accidents.

Però com que en Massagran l'hi tenia, el cap a can Pistras, no va fer cas de les observacions dels seus pares, i això que eren tan raonables que no tenien retop.

–Mira, fill meu –li deia el seu pare–, que tu no saps el que t'espera. Un viatge per mar és molt semblant a un viatge al cementiri. Mira que quan no és el vent que capgira les veles, són els pirates que t'aborden, i quan no són els pirates, és la tempesta, i quan no és la tempesta, són les privacions: ara s'acaba el menjar, ara l'aigua bona, ara tot plegat...

En Massagran no temia res: ni el vent, ni els pirates, ni la tempesta, ni la fam, ni la set. Volia marxar, i ningú no el treia d'aquí.

...la Mostela va llevar àncores, va prendre vent i va sortir amb una gran majestat.

Així és que, cansats els seus pares de tant predicar, van acabar per deixar-lo fer, i així fou com en Massagran s'embarcà a bord d'una magnífica goleta anomenada *Mostela*.

Els seus pares van anar a acomiadar-lo, més que res, per veure si encara podien fer-lo desistir de la seva follia, però en Massagran, més content que un gat amb una rata, va embarcar-se, després d'abraçar-los.

Des del moll, la seva mare li va recomanar que s'abrigués bé, i la *Mostela* va llevar àncores, va prendre vent i va sortir amb una gran majestat.

En Massagran en passa de totes

De primer, tot eren grates sorpreses per a en Massagran: el paisatge que s'anava allunyant, el mar que semblava anar-se engrandint, el moviment de coberta, les maniobres dels mariners, la levita del capità... Però, en ésser ja mar endins, el vaixell va començar a gronxar-se amunt i avall com un balanci, i el nostre heroi va començar a sentir que el dinar feia com el vaixell, és a dir, que també li anava amunt i avall.

El mareig va anar creixent perquè, com més anaven, més el mar es picava. Cada cop les onades eren més grosses, i algunes, més atrevides que les altres, van arribar a rentar la coberta de la *Mostela*. La primera va venir tant de sorpresa,

que el pobre Massagran la va rebre tota al damunt, i el va deixar més xop que si sortís del bany.

El capità i la tripulació, més avesats que no pas ell a les brometes del mar, s'havien retirat a temps; així és que ni el consol de poder compartir la mullena li va quedar; molt al contrari, hagué de suportar les burles dels mariners.

Però, de la manera que anaven les coses, aviat ja no hi va haver qui tingués ganes de riure. El temporal esdevenia imponent; el cel s'havia enfosquit, i el vent, furiós, aixecava les ones a gran alçària. Ara ja eren totes les que s'atrevien amb la *Mostela*, muntant-li al damunt, rebotent contra els seus costats, talment com si volguessin jugar a pilota amb aquella embarcació.

En Massagran s'havia agafat fortament a la barana, però el capità, veient que la cosa anava seriosa, li va ordenar que se n'anés a la seva llitera, que la tenia a baix, i ell, per obeir, va desagafar-se, amb tan mala fortuna, que el deixar-se anar va coincidir amb la vinguda d'una onada, tan forta i poderosa que, arremolinant el pobre Massagran, se'l va emportar amb ella cap al mar.

–Un home a l'aigua! –va cridar el pilot.

Els mariners van córrer amb cordes, però la mar era tan grossa, que l'embat de les onades no deixava maniobrar.

En aquell instant d'angoixa es va veure en Massagran en el moment de fer un cabussó. Un mariner molt destre, en veure que les cames del naufrag eixien a fora, li va tirar un salvavides, amb tan bona punteria, que se li va ficar just, de tal manera que, quan una altra onada va capgirar en Massagran, la mateixa força de l'aigua li va fer anar el salvavides a la cintura.

Això ja era molt, però no ho era tot. S'havia aconseguit que en Massagran surés, però com que les onades eren tan grosses, tan aviat se'l veia a dos metres del vaixell, com a gran distància.

Per acabar d'adobar-ho, el vent va redoblar, enduent-se la *Mostela* amb tanta velocitat, que aleshores sí que el desventurat Massagran es va veure perdut. El vaixell s'allunyava cada cop més, i ell el veia fugir, deixant-lo sol, abandonant-lo a mercè de les ones, les quals semblava que es divertien amb ell, enduent-se'l, tornant-lo, capgirant-lo i assotant-lo amb tanta força, que a cada onada li feia l'efecte que rebia una pallissa.

*Un mariner molt destre, en veure que les cames del naufrag
eixien a fora, li va tirar un salvavides...*

Quan ja s'encomanava a Déu, disposat a morir, el vent va girar sobtadament, i aleshores la *Mostela* va poder maniobrar en direcció a ell. Penseu com devia ésser de grossa la seva ventura, en veure que l'embarcació venia a cercar-lo.

–Lloat sia el Senyor! –cridava en Massagran.

Però entre les que havia passat i l'alegria d'ara, es va fer un tal embull en el seu cor, que, quan els mariners el van pescar, van pujar-lo esvaït.

A cuitacorrents el van despullar per fer-li fregues de rom, i quan van veure que ja li tornaven els sentits, el van dur a la seva llitera, sense preocupar-se'n més, perquè altra feina tenien a adobar les malvestats del temporal.

En Massagran va passar del desmai a una dormida sense adonar-se'n; tan fatigat estava. I va dormir més de vint-i-quatre hores seguides, tan profundament que no va despertar-lo ni l'enrenou que feien els mariners adobant, a cops de martell, una avaria que la tempesta havia fet en un costat del vaixell.

Quan es va despertar, era més de mitjanit, i no es recordava de res del que li havia passat; solament va adonar-se que tenia molta gana.

Aleshores es va alçar, es va vestir i s'encaminà cap a coberta. La nit era clara i estelada. Els mariners dormien, i a coberta no hi havia més que el pilot i el timoner.

En Massagran va anar cap al timó.

–Escolteu, mestre, tinc gana –va dir al timoner.

Aquest se'l va mirar de cap a peus, sense contestar-li. Altra feina tenia. I, a més, el timoner té prohibit de parlar per tal de no distreure's.

Veient que no li feia cas, se'n va anar a trobar el pilot.

–Senyor pilot, tinc gana.

El pilot es va posar a riure.

–Li dic que tinc gana! –insistí en Massagran.

Però el pilot tampoc no li va respondre, perquè també tenia privat de conversar.

Ell que sí, que gira cua i se'n va cap a la cuina.

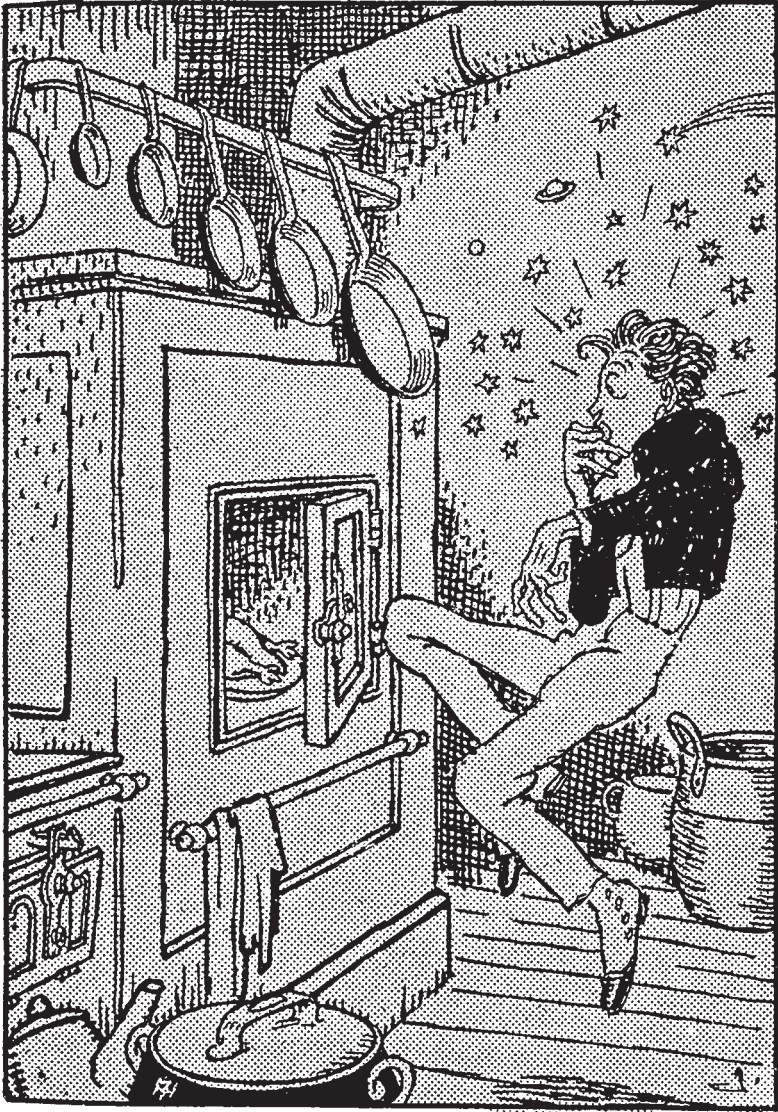
En ésser-hi, comença a regirar armaris, cercant quelcom per a menjar. Però estava de desgràcia. Res, ni un bocí de pa per a distreure la rateta!

Ja es disposava a marxar, amb el desconsol que és d'imaginar, quan se li acut mirar el forn. Però, ai, que la desventura el perseguia!

Ni mai que ho hagués fet! Encara no havia agafat el pom, que ja el deixava amatent, espolsant-se els dits i bufant-se'ls com fan els nois quan hi tenen fred. I això que no era pas fred el que sentia en Massagran, sinó tot el contrari. El pom de ferro cremava com una brasa i, en agafar-lo, van rebre tants dits com hi havia posat, els quals se li van embutllorar de seguida, amb una coïssor com mai no n'havia soferta d'igual.

Plorant-li els ulls de tant dolor com li feien les cremades, tot era esforçar-se per ofegar els crits que ja anaven a sortir-li dels llavis, i que sens dubte haurien estat la seva perdició, perquè sentint-los el cuiner s'hauria despertat.

Així és que va callar com un mort, i en lloc de gastar el temps en exclamacions i gemecs, va preferir posar els dits al raig de l'aixeta per a calmar un xic la roentor que hi sentia.

Plorant-li els ulls de tant dolor com li feien les cremades...

Ocupat en aquesta feina, no es va adonar que, malgrat les presses amb què havia deixat anar el pom, el forn s'havia obert. De manera que, en girar-se, va veure, amb la consegüent sorpresa, que no sols havia tingut la sort d'obrir la portella, sinó que el forn guardava un pollastre rostit, que feia una flaire tan grata, que el nas d'en Massagran en tremolava de joia, mentre la gana, sobtada un xic per l'accident, tornava a revifar-se.

Va ensumar, va tornar a ensumar... Quina fragància!

Aleshores van començar els dubtes:

–I si em descobreixen?... Però, no... però, sí...

A l'últim la gana va triomfar; era tan exigent i duia tanta pressa, que en Massagran no va poder resistir la temptació, i, per fi, tan cautelosament com va poder, va agafar els molls, per por de tornar-se a cremar si ho feia amb els dits, i pescant el pollastre per una cuixa, se'l va emportar cap a la seva llitera, disposat a fer-s'hi a queixalades.

En Massagran està tip, però intranquil

Assegut a la seva llitera, en Massagran menjava. Ara una cuixa, ara una ala, ara el coll; ara el pit, s'hi havia posat amb tan bona gana, que aviat, del pollastre rostit, no en van quedar més que els ossos, i encara molt nets i escurats.

Per tal de fer-ne desaparèixer tot rastre que pogués traïr-lo com a autor del furt, va decidir llençar els ossos a mar. Va recollir-los, doncs, curosament, i va esperar que es fes de dia per pujar a coberta.

A poc a poc, la claror va començar a filtrar-se per les es-cletxes, la qual cosa anunciava la vinguda de l'alba.

Aleshores va pujar a coberta, però tan bon punt hi va ésser, va sentir una cridòria espantable que pujava de la cuina.

–Ai, el murri! Si l'atrapo el ficaré al forn en el lloc del pollastre, i el faré rostir, i me'l menjaré!

Esglaiat en sentir tals amenaces, que no va dubtar que anaven a ell dirigides, va cuitar a llençar els ossos al mar, creient que així podria escapar de les grapes del cuiner.

Tots els mariners eren ja a coberta fent neteja atrafegats, cantant i feinejant que donava goig de mirar-los.

Però en Massagran no les tenia totes. A cada instant creia sentir pujar el cuiner.

I així va succeir. Tot d'una apareix a coberta la figura irada del desesperat cuiner. Duia la gorra blanca de gairell, prova evident d'excitació, i els seus ulls treien espurnes, mentre

amb els braços feia tals moviments que, en veure'ls, els mariners van deixar la feina per preguntar-li de què se les havia.

–Que de què? Heu de saber que m'ha fugit el pollastre rostit que tenia guardat al forn.

En sentir això tots els mariners van esclafir a riure, perquè els semblava una cosa molt graciosa que un pollastre rostit hagués pogut fugir.

–Només falta que ara us mofeu de mi! –va cridar el cuiner, ple d'indignació.

–Doncs expliqueu-nos com ha pogut ésser, això! –va dir un.

Aleshores el cuiner els va contar que, en baixar a la cuina, s'havia trobat amb la portella oberta i el forn buit.

Qui serà, qui no serà, el cuiner va començar a mirar-se les cares dels mariners. No veient en el seu posat cap indicatiu que el pogués guiar, va fer-los obrir la boca, i d'un a un, es va entretenir a examinar-los amb atenció les genives i les junctures de les dents, per veure si hi trobava algun vestigi del pollastre.

En Massagran, que s'estava mirant tot això des de darrere del pal major, en veure que el cuiner era home tan minuciós, va témer que per aquí podria descobrir-lo, i, ell que sí, que comença a xuclar cap endins per treure totes les resquícies que li haguessin pogut quedar a les dents.

Però tant i tant va xuclar, que el cuiner el va sentir.

–Hola, hola! –va dir, girant-se cap al lloc d'on venien els xuclets–. Em sembla sentir un soroll que no m'agrada gaire. Algú hi deu haver per allà que té molt interès a escurar-se les dents.

I, sense esperar més, se'n va cap a darrere del pal major i em troba l'esverat Massagran, el qual, més mort que viu, feia encara mil esforços per a aparentar naturalitat, fingint molta atenció en la contemplació dels núvols.

–Ep, mestre! –li va cridar el cuiner, veient que en Massagran continuava fent el distret, mirant al cel.

Però en Massagran, fent com qui no sent res, continuava mirant enlaira i fins, per a millor aparentar distracció, feia com qui taral·lareja una cançó: tra-la-la, tra-la-la...

–Minyó! –va tornar a cridar el cuiner.

Però ell, com si no ho sentís: tra-la-la, tra-la-la...

–Ja te'l donaré, jo, el tralalà! Que som sords, jove?

...no va tenir més remei que seguir el cuiner cap a la cabina del capità...

I veient que en Massagran no es donava encara per entès, me l'agafa pel braç i d'una revolada el porta al mig de coberta.

–Ah! Em cridàveu a mi? –va preguntar ell, fingint una gran sorpresa.

–Sí, a tu, a tu!

–Ah, doncs mireu, no ho sentia perquè estava molt preocupat mirant aquell núvol que, la veritat, no m'agrada gaire. Em sembla que plourà...

–A mi també! –va bramar el cuiner, enrabiad de debò, veient el fingiment d'en Massagran–. I que em sembla que plouran garrotades.

–Sí, eh? Ja ho he dit, jo, que aquell núvol no m'agradava.

–Doncs, menys t'agradarà el que t'haig de dir, comediant!

–I què m'heu de dir, si es pot saber?

–T'haig de dir que quan un s'escura els queixals és que alguna cosa hi té, i com que a tu no et vam donar dinar ni sopar, més que xuclets, són badalls el que hauries de fer, si no t'haguessis menjat el pollastre.

En Massagran, més roig que un sol ponent, va provar encara d'excusar-se, però quan anava a empescar-se l'excusa, el cuiner s'adonà de les butllofes dels dits.

–I aquestes cremades, minyó? També te les has fet mirant els núvols?

Tothom es va posar a riure, i ell, avergonyit, veient-se descobert per tots cantons, no va tenir més remei que seguir el cuiner cap a la cabina del capità, tremolant de por, tant o més que quan l'onada el va tirar a l'aigua.

Causa i sentència d'en Massagran

El senyor capità de la *Mostela* era un home molt bo i molt simpàtic. I com que duia una levita plena de botons daurats, feia molt goig i molt respecte.

Però tot el que tenia de bo quan tot anava com calia, ho tenia de sever i rigorós si es tractava de faltes al servei o de delictes tan roïns com el que en Massagran havia comès.

Quan el cuiner, estirant a la força el culpable, va entrar a la cabina del capità, aquest estava prenent xocolata amb galetes.

–Què passa? –va exclamar, en veure entrar el cuiner.

–Li porto el lladre del pollastre.

Encara no havia acabat el cuiner de pronunciar tals paraules, que ja el capità es mirava en Massagran de cap a peus, amb tan mala mirada, que de poc que el fa desmaiar.

–Ah, tu ets el pillèt?

En Massagran no va tenir ni esma ni alè per a respondre.

–No és aquell que va caure al mar? –va preguntar al cuiner.

–Sí, senyor, el mateix.

–Doncs, mira, noi; per venir a robar-nos els pollastres, tant s'hauria valgut que t'haguéssim deixat en remull.

–Jo no he robat res –va dir en Massagran, amb una veu més feble que la d'un pollet.

–Bé, home, bé! És a dir que, a més de lladre, ets també mentider?

–No, senyor. Jo no he fet res.

–No has fet res, bergant! –va interrompre el cuiner–. I els xuclets que feies? I aquestes cremades? No diràs pas que te les hagis fet a dintre de la mar!

En Massagran no va tenir cor de respondre.

Aleshores el capità va mirar en el llibre de les lleis del vaixell i hi va trobar aquest article: «Al passatger o mariner que se l'atrapa robant, se li aplicarà la pena de mort».

En Massagran va fer un salt que va arribar al sostre de la cabina.

–Que estiguem quiets! –va dir el capità.

I va continuar llegint: «Per a complir la sentència s'agafarà una post que estigui bé, s'hi ajaurà el condemnat i se l'hi lligarà ben lligat, tenint compte de no descuidar-se de fixar

–Tot el que vulguis, noi, però la llei ho mana!

un pes de plom en un dels extrems de la post, per tal que el condemnat s'enfonsi còmodament».

Llegida la sentència, el capità va preguntar a en Massagran si hi tenia res a dir, a la qual cosa aquest va respondre:

–És clar que hi tinc a dir. En primer lloc, em sembla que per un pollastre no val la pena de matar una persona, sobretot si es té en compte que el pollastre ja era mort quan jo me'l vaig menjar.

–Tot el que vulguis, noi, però la llei ho mana!

–Està bé, senyor capità, no s'enfadi; jo ho deia perquè, sap?, de vegades les coses enraonades poden mudar d'aspecte...

–Prou parlar! S'ha de complir la sentència.

Aleshores en Massagran va caure de genolls en terra i amb les mans juntes, i els ulls plens de llàgrimes, no es cansava d'implorar pietat:

–Per l'amor de Déu, senyor capità! Perdoni'm, que ja no hi tornaré mai més! Ves quina vida m'espera allà dessota l'aigua, amb els peixos! Maleït sigui el pollastre rostit!

A un senyal del capità, dos mariners van emmanillar-lo i el van baixar al calabós, mentre els altres anaven a cercar la post, les cordes i el pes de plom per a preparar l'execució.

Quan en Massagran va quedar sol al calabós, tot va ésser pensar en la follia que havia comès i en la terrible situació en què es trobava.

–Ara sí que estic ben perdut! –exclamava l'infortunat Massagran–. Tan jove i haver de servir d'aliment als peixos! Ai, els grandíssims, quin bon dinar que faran amb les meves costelles! Ai, els murrís, com s'atiparan amb la meva carn!

I vinga plorar.

Però com que ningú no el sentia, perquè el calabós estava situat en el lloc més amagat del vaixell, tant era que plorés com que xiulés, i, a més, encara que l'haguessin sentit, ningú no n'hauria fet cas perquè com que la llei manava que el matessin, havia de morir sense remissió ni esperança.

–Ai, pare meu! Ai, mare meva! Si us hagués cregut no em veuria com em veig, i ara, en lloc d'estar tancat en aquest calabós, tan ple de tenebres, potser m'estaria passejant per la platja del meu poble, o jugant a romam-i-romamà amb els meus companys, això si ja no anés a la universitat a estudiar per a metge, que més m'hauria valgut això que no pas embarcar-me en la *Mostela*! Ai, que Nostre Senyor em castiga per la meva follia! Ai, que ja no tornaré a veure els de casa! Ai, ai, ai!

I altra vegada vinga plorar.

En tocar migdia va sentir una gran remor de claus i ferros que s'anava acostant.

–Vols-t'hi jugar que ja venen a cercar-me per tirar-me a l'aigua?

Va continuar escoltant amb el cor suspès, i el soroll de ferros anava avançant, fins que va sentir que forfollaven en el pany de la porta.

Ja no li quedava dubte que aquella era la seva darrera hora i va encomanar-se a Déu.

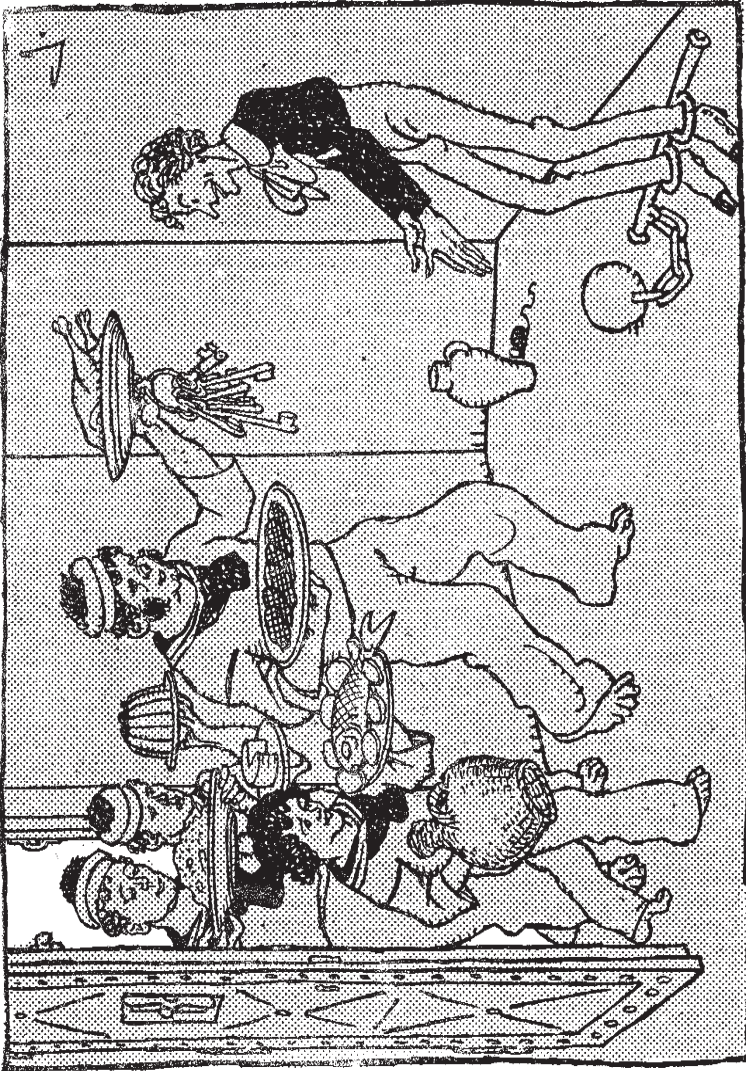
L'escarceller, tot carregat de claus, va entrar.

–Ai, senyor escarceller, perdó, compassió per aquest pobre condemnat!

–Calla, beneit! No veus que et porto dinar?

–Ai, gràcies! És a dir que ja no em volen matar?

–No és això. Ara tu estàs en capella.
–Renoï, quina capella!
–Deixa'm dir, home. Ara estàs en capella, i no et mataran fins demà al matí. Mentre s'està en capella es té l'avantatge que es pot demanar tot el que vingui de gust per a menjar.
–Sí, com que de primer et fan perdre la gana!
–No sabràs callar, no!
–Dispenseu, home. I què em porteu per a dinar?
–Té, aquí tens un plat de pollastre rostit.
–No en vull, de pollastre! –va cridar en Massagran, tan bon punt el va veure–. Per una bestiota així m'haig de veure com em veig i encara voleu que en mengi!
–Doncs, què vols?
–No tinc gana.
–Ja et vindrà tot menjant, home. Vols una truita?
–No!
–Vols carn?
–No!
–Vols lluç?
–No!
–Doncs, apa, demana i de pressa, eh?, que jo tinc feina.
–Doncs, ara vull de tot!
–No has dit que no tenies gana?
–Sí, però m'ha vingut una idea. Tot el que em porteu m'ho ficaré a la butxaca, i així, quan em tiraran a l'aigua, en donaré als peixos perquè no se'm mengin a mi.
–Ui, que estàs carregat de raons, noi. Altra feina tindràs, que donar menjar als peixos!
–Sigui com es vulgui, ara vull de tot.

L'escarceller no va tenir més remei que obeir, i va baixar a en Massagan un assortiment de menjars...

L'escarceller no va tenir més remei que obeir, i va baixar a en Massagran un assortiment de menjars del millor que hi havia a la cuina.

Quan ho va tenir s'ho va repartir per les butxaques, i després es va posar a pregar una altra vegada.

En Massagran no bada

Encara resava quan va sentir passos pel corredor. Segur que ja anaven a cercar-lo, va posar-se a tremolar de tal manera que les dents li repicaven les unes amb les altres, com si fossin castanyoles.

La porta es va obrir, i van entrar el capità, el pilot, el cuiner i quatre mariners.

–Massagran –li va dir el capità–, la teva darrera hora és arribada. Ja no et queden més que uns minuts de vida; així és que si vols res per als de casa teva no has de fer més que donar-me l'adreça i els duré l'encàrrec que vulguis.

En Massagran, entre llàgrimes i sospirs, va donar les gràcies al capità.

–Apa, digues, sense compliments.

–Doncs, faci'm la mercè de dir als meus pares que no passin ànsia si no hi torno. Digui'ls, també, que em peneixo de tot cor de no haver escoltat els seus bons consells i que no es creguin que hagi robat el pollastre per gust, sinó perquè